

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 15/07-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. júna 2007 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť P. P., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., T. T., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky v súvislosti s konaním proti sťažovateľovi ako proti ušlému a v súvislosti s posudzovaním trestnosti činu a ukladania trestu postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 98/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti P. P. **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. I. ÚS 15/07-13 z 15. marca 2007 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť P. P., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v súvislosti s konaním proti sťažovateľovi ako proti ušlému a v súvislosti s posudzovaním trestnosti činu a ukladania trestu postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 98/05. Ďalším výrokom tohto uznesenia bola odložená vykonateľnosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 To 98/05 z 13. septembra 2005 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 89/01 z 19. apríla 2005 do dňa právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže tak sťažovateľ podaním z 22. mája 2007, ako aj okresný súd vo vyjadrení z 12. apríla 2007 vyslovili súhlas s tým, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a z vyjadrení účastníkov konania nachádzajúcich sa v spise.

2. Zo sťažnosti, ktorá bola odovzdaná na poštovú prepravu 27. januára 2006, vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 89/01 z 19. apríla 2005 bol sťažovateľ uznaný vinným z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 4 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), a to v konaní proti ušlému a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny. Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 98/05 z 13. septembra 2005 bolo odvolanie obhajcu sťažovateľa zamietnuté. Uznesenie krajského súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 28. novembra 2005. Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ bol vydieraný a v obave o svoj život a o život svojej rodiny opustil 5. mája 1999 územie Slovenskej republiky. Dňa 9. novembra 1999 začal vyšetrovateľ trestné stíhanie a vzniesol proti sťažovateľovi obvinenie pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 5 Trestného zákona. Sťažovateľ sa v zmysle obvinenia mal dopustiť sprenevery vo výške 12 864 764 Sk. Už 4. júla 2001 počas prípravného konania bol vydaný na sťažovateľa medzinárodný zatýkací rozkaz. Podľa názoru sťažovateľa už z tohto úkonu je zrejmé, že

bolo potrebné zabezpečiť jeho prítomnosť na úkonoch trestného konania. To zároveň znamená, že bez jeho prítomnosti nebolo možné vec náležite objasniť. Napriek vydaniu zatýkacieho rozkazu a bez vyčkania jeho výsledku, hoci bol sťažovateľ už v septembri 2001 zadržaný vo Francúzsku, Okresný prokurátor v Bratislave IV (ďalej len „prokurátor“) podal 8. októbra 2001 na sťažovateľa obžalobu s návrhom, aby okresný súd konal proti ušlému. Vychádzal teda z predpokladu, že vec je možné objasniť a skončiť aj bez prítomnosti sťažovateľa. Prokurátor pritom obžalobu podal podľa iného, neskoršieho znenia § 248, než aké platilo v čase vznesenia obvinenia. Hoci sa konanie proti ušlému začalo podaním obžaloby a sťažovateľ nijako nemohol jeho dĺžku ovplyvniť, trestné stíhanie sa skončilo až na jeseň roku 2005, teda viac ako 6 rokov po tom, čo sa začalo. Vo Francúzsku, kde bol sťažovateľ zadržaný, sa viedlo proti nemu vydávacie konanie, v ktorom sa sťažovateľ vyjadroval tak o dôvodoch odchodu zo Slovenskej republiky, ako aj o skutku, za ktorý bol trestne stíhaný. O tieto vyjadrenia sťažovateľa však okresný súd a krajský súd záujem neprejavili, hoci jeho obhajca vykonanie takéhoto dokazovania navrhoval. Bola využitá skutočnosť, že sťažovateľ bol v cudzine a nevykonali sa dôkazy potrebné na objasnenie veci. Vôbec sa nezistovalo, či sťažovateľ pri odchode do zahraničia odniesol alebo neodniesol peniaze či iné cennosti, nepreskúmavalo sa účtovníctvo firmy a nebol vypočutý sťažovateľov spoločník a konateľ. Podľa sťažovateľa všeobecné súdy vychádzali len z výpovede údajného zástupcu poškodeného, hoci sa preukázalo, že pohľadávka uplatňovaná proti sťažovateľovej firme bola hneď predaná do zahraničia, a teda ku škode nedošlo. V konaní boli čítané výpovede svedkov a listinné dôkazy, ktoré boli v neprospech sťažovateľa, pričom ten nemal žiadnu možnosť sa k týmto tvrdeniam vyjadrovať. Na základe jednostranne produkovaných dôkazov bez umožnenia riadnej obhajoby, napriek uplatnenej a odmietnutej námietke zaujatosti okresného súdu, bolo napokon rozhodnuté tak, že sa použil Trestný zákon v súvislosti s ukladaním trestu v znení nevýhodnejšom pre sťažovateľa a došlo k uloženiu trestu na hornej hranici trestnej sadzby so zaradením do najprísnejšej nápravno-výchovnej skupiny pri ignorovaní návrhu prokurátora. Proti rozsudku okresného súdu podal obhajca sťažovateľa odvolanie, v ktorom namietal porušovanie procesného práva vo vzťahu k dokazovaniu, hmotnoprávne pochybenia v súvislosti s výrokom o vine a nesprávnu aplikáciu zákona, keďže bolo použité znenie platné v čase spáchania skutku a nie v čase vynesenia rozsudku, lebo znenie platné v čase

vynesenia rozsudku bolo pre sťažovateľa výhodnejšie tým, že zvýšenie dolnej hranice rozsahu škody bolo pre neho viac ako dvakrát priaznivejšie. Okrem toho, že pri výmere trestu bol nesprávne zhodnotený stupeň nebezpečnosti konania sťažovateľa v tom, že sa pre neho aplikovalo nevýhodné znenie zákona, sa navyše nebrala do úvahy ani neprimeraná dĺžka konania, ktorú sťažovateľ nezavinil. Krajský súd odvolanie zamietol a námietku aplikácie nevýhodného znenia Trestného zákona neuznal s tvrdením, že sadzba je rovnaká a že žiadne nedostatky v rozsudku okresného súdu zistené neboli.

Práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) dohovoru mali byť porušené tým, že sa nedodržel princíp rovnosti zbraní, lebo všeobecné súdy sa rozhodli konať proti ušlému, keďže to bolo pre ne jednoduchšie. Sťažovateľovi sa tým znemožnilo využiť práva vyplývajúce z čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) dohovoru aj napriek tomu, že vydaný zatykač jasne deklaroval nutnosť prítomnosti sťažovateľa pri objasnení veci. Podľa názoru sťažovateľa všeobecné súdy boli zaujaté, neboli teda nestranné v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru a nebola dodržaná rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, lebo sa vykonávali predovšetkým tie dôkazy, ktoré boli v jeho neprospech a mali ho vykresliť ako osobu nečestnú. Nevykonali sa ani dôkazy smerujúce k objektívnemu zisteniu skutkových okolností, najmä škody. Boli vypočítané len osoby vypovedajúce v neprospech sťažovateľa, najmä údajný poškodený. Nežadovážili sa listinné dôkazy týkajúce sa hospodárenia sťažovateľovej firmy a nebol vypočítaný ani jeho spoločník a druhý konateľ. Podľa tvrdenia sťažovateľa došlo tiež k hrubému porušeniu čl. 50 ods. 6 ústavy, pretože kým v čase spáchania skutku bola daná hranica škody veľkého rozsahu sumou 1 500 000 Sk, v čase vynesenia rozsudku to už bola suma 3 250 000 Sk. Znamená to, že ukladanie trestu podľa znenia Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku vo vzťahu k spôsobenej škode preukazuje vyšší stupeň spoločenskej nebezpečnosti ako podľa znenia Trestného zákona účinného v čase vynesenia rozsudku. Nebola dodržaná ani zásada konania bez zbytočných prietáhov vyplývajúca z čl. 6 ods. 1 dohovoru a z čl. 48 ods. 2 ústavy. Pokiaľ sa okresný súd rozhodol konať proti ušlému, hoci bez prítomnosti sťažovateľa bola možnosť objasnenia veci pochybná, nemohol sťažovateľ ničím zaviniť, že konanie trvalo 6 rokov. Vznikli teda neprimerané prietahy na strane okresného súdu, pričom túto skutočnosť bolo

treba zväžiť pri ukladaní trestu. Ide totiž o mimoriadnu okolnosť, ktorá môže podmieniť aj uloženie trestu pod dolnou hranicou trestnej sadzby. V rozpore s tým bol však sťažovateľovi uložený trest pri hornej hranici trestnej sadzby.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti navrhol vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil, že:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 98/05 a Okresný súd Bratislava IV v konaní pod sp. zn. 1 T 89/01 porušili:

a) čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c) ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 (Ústavy Slovenskej republiky, pozn.) tým, že voči sťažovateľovi v konaní proti ušlému konali s prietiahmi za jeho neprítomnosti za súčasnej existencie medzinárodného zatykača, čím porušili zásadu rovnosti v konaní, znemožnili mu účinne sa obhajovať, najmä navrhovať a produkovať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, a tak zapríčinili, že jeho záležitosť nebola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nestranným súdom.

b) čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky tým, že posudzovali trestnosť činu a ukladali trest podľa zákona, ktorý bol pre sťažovateľa nepriaznivejší ako zákon účinný v čase vynesenia rozsudku.

2. P. P. Ústavný súd priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume určenej súdom, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť advokátovi JUDr. J. T. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

V prípade, ak by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv sťažovateľa, ten navrhol, aby ústavný súd zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T 89/01 z 19. apríla 2005 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 98/05 z 13. septembra 2005 a všetky rozhodnutia na tieto rozhodnutia nadväzujúce a „vrátil vec súdom na opätovné prerokovanie“.

3. Z vyjadrenia predsedníčky krajského súdu z 12. apríla 2007, ktoré bolo ústavnému súdu doručené faxom 13. apríla 2007 a poštou 20. apríla 2007, vyplýva, že si vyžiadala stanovisko predsedníčky senátu 2 To. Táto uviedla, že krajský súd sa zaoberal námietkami obhajoby vo svojom uznesení, pričom odvolanie zamietol ako nedôvodné. Konštatoval, že

okresný súd v prerokúvanom prípade správne konal proti sťažovateľovi ako proti ušlému. Podmienky na použitie ustanovenia § 302 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) boli splnené, lebo bolo preukázané, že sa sťažovateľ dlhú dobu vyhýbal trestnému stíhaniu pobytom v cudzine. Pokiaľ ide o výrok o vine, treste a náhrade spôsobenej škody, pridrižiava sa predsedníčka senátu dôvodov, ktoré sú uvedené v uznesení z 13. októbra 2005. Keďže ide o právoplatné rozhodnutie, možno ho napadnúť už len mimoriadnym opravným prostriedkom.

4. Z repliky právneho zástupcu sťažovateľa z 2. mája 2007, ktorá bola ústavnému súdu doručená 7. mája 2007, vyplýva, že stanovisko predsedníčky, resp. predsedníčky senátu krajského súdu považuje za celkom všeobecné. Sťažovateľ sa pokúsil napadnúť uznesenie krajského súdu mimoriadnym opravným prostriedkom, ale sám dovolanie podať nemohol, lebo uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť pred 31. decembrom 2005. Podal aj podnet Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, ale tento podnet bol posledný deň lehoty 31. marca 2006 odložený.

II.

Z rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 89/01 z 19. apríla 2005 vyplýva, že sťažovateľ bol uznaný za vinného z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 4 Trestného zákona. Bol zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny. Sťažovateľ v máji 1999 odišiel do zahraničia, a to konkrétne do Francúzska. Na návrh prokurátora z 18. júna 2001 vydal okresný súd 4. júla 2001 pod sp. zn. 1 Nt 11/01 medzinárodný zatýkací rozkaz, následkom ktorého Odvolací súd vo Versailles (Cour d' appel de Versailles) (ďalej len „francúzsky súd“) vzal sťažovateľa do vydávacej väzby. Sťažovateľ sa proti rozhodnutiu odvolal, pričom v čase vydania rozsudku okresného súdu nebolo ešte konanie pred francúzskymi súdmi ukončené. Ďalej bolo zistené, že sťažovateľ bol z vydávacej väzby prepustený a zdržuje sa na neznámom mieste. Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 89/01 z 26. februára 2004 bolo rozhodnuté, že sa trestné konanie proti sťažovateľovi vykoná ako proti ušlému v zmysle § 305 Trestného poriadku. Podľa názoru okresného súdu vykonaným dokazovaním bola vina sťažovateľa preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Celý rad vyprodukovaných konkrétnych dôkazov jednoznačne preukázal priebeh žalovaného skutku.

Tým, že sťažovateľ poskytnutú zálohu 12 890 000 Sk, ktorá mala byť použitá na realizáciu stavebných prác a jej prípadná nepreinvestovaná časť vrátená poškodenému, použil na iný účel a znemožnil použitie peňazí na zmluvne objednaný účel, resp. na jej vrátenie, hoci stavebné práce boli vykonané len v hodnote 350 000 Sk, naplnil objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 4 Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania skutku, pretože neskoršie znenie tohto ustanovenia nie je pre sťažovateľa priaznivejšie. Sťažovateľ konal zo subjektívneho hľadiska v priamom úmysle, o čom svedčí skutočnosť, že zriadil nový účet, o existencii ktorého nik vo firme nemal žiadnu vedomosť. Z tohto účtu odčerpал takmer celú sumu pre vlastné účely, pričom účet zriadil iba niekoľko dní po uzatvorení transakcie. Pri ukladaní trestu okresný súd zohľadnil najmä rozsah spôsobenej škody, ale prihliadol aj na poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v predchádzajúcej bezúhonnosti sťažovateľa.

Z odvolania obhajcu sťažovateľa z 24. mája 2005 vyplýva, že rozsudok považuje za odporujúci zákonu a zisteným skutočnostiam. Výrok o vine považuje za zmätočný, vzájomne si odporujúci a nenapĺňajúci skutkovú podstatu žiadneho trestného činu. Proti sťažovateľovi sa konalo ako proti ušlému, hoci súčasne došlo k vydaniu medzinárodného zatýkacieho rozkazu. Už touto skutočnosťou bola poznamenaná kvalita vykonaného dokazovania, lebo základným princípom konania proti ušlému musí byť skutočnosť, že vec možno rozhodnúť bez prítomnosti trestne stíhaného, pretože zhromaždené dôkazy na to postačujú. Naproti tomu však z povahy zatýkacieho rozkazu vyplýva, že trestne stíhaná osoba je potrebná na vykonanie úkonov trestného stíhania a jej neprítomnosť bude mať zrejme vplyv na kvalitu vykonaných dôkazov a presnosť skutkových zistení. Okresný súd sa ani nepokúsil zaobstarat' vyjadrenia sťažovateľa počas vydávacieho konania vo Francúzsku. Pritom sťažovateľ sa v rámci vydávacieho konania vo Francúzsku vyjadroval ku skutku a k trestnému stíhaniu. Aj keby konaním sťažovateľa bola naplnená skutková podstata trestného činu sprenevery, nemožno akceptovať tvrdenie okresného súdu, že znenie tejto skutkovej podstaty v čase spáchania skutku malo byť pre sťažovateľa výhodnejšie. Pre sťažovateľa bolo výhodnejšie neskoršie znenie skutkovej podstaty, lebo došlo k posunutiu hranice výšky škody, ktorá je kritériom pre definovanie škody veľkého rozsahu.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 To 98/05 z 13. septembra 2005 doručeného obhajcovi sťažovateľa 28. novembra 2005 vyplýva, že odvolanie obhajcu bolo zamietnuté. Podľa názoru krajského súdu boli splnené podmienky pre konanie proti ušlému v zmysle § 302 Trestného poriadku, lebo z obsahu spisu je zrejmé, že sťažovateľ sa dlhšiu dobu vyhýbal trestnému konaniu pobytom v cudzine, čoho dôkazom je aj vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu. Okresný súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom a vykonané dôkazy aj správne vyhodnotil. Krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a na uplatnenie práva sťažovateľa na obhajobu. Okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu, pričom vykonané dôkazy vyhodnotil v zákonných intenciách. Krajský súd preto v otázke skutkových zistení odkazuje na vecne správne a vyčerpávajúce dôvody rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje. V súvislosti s námietkou nesprávnej aplikácie skutkovej podstaty trestného činu sprenevery v znení účinnom v čase spáchania skutku treba vychádzať z toho, že podľa rozsudku okresného súdu bola konaním sťažovateľa spôsobená škoda veľkého rozsahu. Táto sa v priebehu obdobia od spáchania skutku do vyhlásenia rozsudku viackrát menila tým, že sa zvyšovala suma minimálnej mzdy. V roku 1999 bola minimálna mzda 3 000 Sk, od 1. apríla 1999 bola 3 600 Sk a v čase vyhlásenia rozsudku okresného súdu 6 500 Sk. To znamená, že škoda veľkého rozsahu vzhľadom na ustanovenie § 89 ods. 13 Trestného zákona predstavuje teraz najmenej 3 250 000 Sk, v roku 1999 to bolo najmenej 1 500 000 Sk a od 1. apríla 1999 najmenej 1 800 000 Sk. V každom prípade šlo nepochybné o škodu veľkého rozsahu, keďže konaním sťažovateľa bola spôsobená škoda vo výške 12 540 000 Sk, teda niekoľkonásobne viac ako uvedené dolné hranice škody veľkého rozsahu. Škoda veľkého rozsahu bola podradená v čase spáchania skutku pod ustanovenie § 248 ods. 4 Trestného zákona s trestnou sadzbou v rozpätí od 5 do 12 rokov. Škoda veľkého rozsahu v čase rozhodovania okresného súdu bola podradená pod ustanovenie § 248 ods. 5 Trestného zákona s trestnou sadzbou taktiež v rozpätí od 5 do 12 rokov. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd pri ukladaní trestu a posudzovaní právnej kvalifikácie postupoval v súlade so zákonom. Krajský súd nezistil žiadne pochybenie ani vo výroku o treste. Trest bol uložený v rámci zákonnej sadzby pri jej hornej hranici. Je preto trestom veľmi citeľným,

nie však neprimeraným stupňu spoločenskej nebezpečnosti činu sťažovateľa pre spoločnosť a jeho pomerom. Nie je ani v rozpore s účelom trestu. Nebolo možné prehliadnúť výšku spôsobenej škody a skutočnosť, že sťažovateľ sa zbavil zodpovednosti za následok útekom do cudziny.

Z rozhodnutia francúzskeho súdu zo 17. mája 2002 vydaného na verejnom pojednávaní za účasti sťažovateľa vyplýva, že vydanie sťažovateľa do Slovenskej republiky je prípustné. Sťažovateľ bol z vydávacej väzby prepustený so súčasným nariadením súdneho dohľadu 14. decembra 2001. Na verejnom pojednávaní boli sťažovateľovi doručené predložené doklady.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 1 T 89/01 vyplývajú nasledovné relevantné skutočnosti:

Z obžaloby z 8. októbra 2001 doručenej okresnému súdu 9. októbra 2001 vyplýva, že prípravné konanie bolo vedené v zmysle § 302 Trestného poriadku ako konanie proti ušlému, pričom podľa § 305 Trestného poriadku prokurátor navrhuje, aby sa aj na súde konalo proti ušlému.

Z oznámenia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) z 11. októbra 2001 vyplýva, že podľa oznámenia Interpolu je sťažovateľ vo vydávacej väzbe od 9. októbra 2001 na základe rozhodnutia francúzskeho súdu. Dňa 11. októbra 2001 ministerstvo poslalo do Francúzska žiadosť o vydanie sťažovateľa spolu so zatýkacím rozkazom okresného súdu.

Z oznámenia ministerstva z 2. januára 2002 vyplýva, že od doručenia žiadosti o vydanie sťažovateľa nie sú k dispozícii ďalšie informácie o stave či priebehu vydávacieho konania.

Z oznámenia ministerstva z 25. januára 2002 vyplýva, že francúzske orgány nepovažujú za dostatočný popis spáchaného trestného činu za účelom posúdenia, či je skutok trestným činom aj podľa francúzskeho trestného práva. Preto konajúci francúzsky súd rozhodnutím zo 7. decembra 2001 vyžiadaval doplnenie potrebných údajov. Konkrétne požadoval upresniť okolnosti, za ktorých mal sťažovateľ finančné prostriedky zneužiť.

Z prípisu okresného súdu sp. zn. 1 T 89/01 zo 4. februára 2002 adresovaného „Príslušnému súdu vo Versailles“ vyplýva doplnenie požadovaných údajov o trestnej činnosti sťažovateľa.

Z oznámenia ministerstva z 21. júna 2002 vyplýva, že sťažovateľ 21. mája 2002 podal odvolanie proti rozhodnutiu francúzskeho súdu o prípustnosti vydania.

Z pripojeného prípisu veľvyslanca Slovenskej republiky v Paríži z 11. júna 2002 vyplýva, že francúzsky súd vyhovel žiadosti o vydanie sťažovateľa, ktorý však podal proti rozhodnutiu odvolanie.

Z oznámenia ministerstva z 12. júna 2003 vyplýva, že bolo potrebné zabezpečiť opravu prekladu zatýkacieho rozkazu okresného súdu súdnym tlmočníkom. Keďže sťažovateľ sa proti rozhodnutiu francúzskeho súdu odvolal, čaká sa na rozhodnutie o odvolaní.

Z úradného záznamu spísaného sudcom okresného súdu 15. decembra 2003 vyplýva, že sa tohto dňa telefonicky spojil s JUDr. H. na ministerstve. Táto mu uviedla, že francúzsky súd vyslovil prípustnosť vydania sťažovateľa, ktorý sa však odvolal, pričom o jeho odvolaní ešte nebolo rozhodnuté. Podarilo sa tiež zistiť, že sťažovateľ bol z vydávacej väzby prepustený a nachádza sa na neznámom mieste.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 1 T 89/01-195 z 26. februára 2004 vyplýva, že podľa § 305 Trestného poriadku sa trestné konanie proti sťažovateľovi vykoná ako proti ušlému. Prokurátor v obžalobe podanej 9. októbra 2001 navrhol konať proti sťažovateľovi ako proti ušlému. Okresný súd vykonal šetrenie smerujúce k zisteniu pobytu sťažovateľa. Vyšlo najavo, že sťažovateľ ušiel do Francúzska. Na základe tejto skutočnosti vydal okresný súd pod sp. zn. 1 Nt 11/01 4. júla 2001 na sťažovateľa zatýkací rozkaz. Na základe rozhodnutia francúzskeho súdu bol sťažovateľ vzatý do vydávacej väzby, proti čomu podal opravný prostriedok. Dosiaľ o ňom nebolo rozhodnuté, pričom (ako to vyplýva z úradného záznamu z 15. decembra 2003) bol prepustený z vydávacej väzby a nachádza sa na neznámom mieste. Vzhľadom na túto skutočnosť dospel okresný súd k záveru, že je neúčelné ďalej čakať na rozhodnutie francúzskych orgánov za stavu, keď sťažovateľ nie je vo vydávacej väzbe, s najväčšou pravdepodobnosťou utiekol a zdržiava sa na neznámom mieste.

Prvé hlavné pojednávanie bolo nariadené na 21. apríl 2004.

Z oznámenia ministerstva z 13. januára 2005 vyplýva, že dostali informáciu od Interpolu Bratislava z 12. januára 2005. Podľa tejto informácie žiadosť o vydanie sťažovateľa bola postúpená francúzskemu ministerstvu spravodlivosti.

Z oznámenia ministerstva z 24. januára 2006 vyplýva, že francúzske ministerstvo spravodlivosti rozhodlo 3. novembra 2003 o vydaní sťažovateľa. Francúzsky súd však sťažovateľa 14. decembra 2003 prepustil a nariadil súdny dohľad, ktorý však sťažovateľ nerešpektoval. Francúzske orgány nevedia, kde sa v tom čase sťažovateľ nachádzal, a evidujú ho ako hľadanú osobu.

Z oznámenia ministerstva zo 14. júla 2006 vyplýva, že dostali informáciu od Interpolu Bratislava zo 14. júla 2006, podľa ktorej vydanie sťažovateľa nemohlo byť realizované, lebo tento sa vyhol súdnej kontrole a pátranie po ňom za účelom jeho lokalizácie je negatívne.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala (...) v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 50 ods. 6 ústavy trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo (...) prejednaná súdom (...), ktorý rozhodne (...) o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu (...),

d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Ku konaniu proti ušlému

Podstata argumentácie sťažovateľa v tejto časti spočíva v tvrdení, že vzhľadom na zložitosť dôkaznej situácie vo veci a za účelom plného využitia jeho obhajobných práv vyplývajúcich z označených článkov ústavy a dohovoru sa nemalo konať proti nemu ako proti ušlému. Vyplýva to aj zo skutočnosti, že bol na neho vydaný zatýkací rozkaz a žiadalo sa o jeho vydanie z cudziny, teda aj orgány činné v trestnom konaní prejavili názor, že jeho osobná účasť na hlavnom pojednávaní je nevyhnutná.

Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým ustáliť rozhodujúce skutkové okolnosti tejto časti veci.

Po tom, čo sťažovateľ v máji 1999 opustil územie Slovenskej republiky, 9. novembra 1999 bolo proti nemu začaté trestné stíhanie pre trestný čin sprenevery. Prípravné konanie prebehlo v neprítomnosti sťažovateľa v rámci konania proti ušlému. Na žiadosť prokurátora vydal okresný súd 4. júla 2001 pod sp. zn. 1 Nt 11/01 zatýkací rozkaz na sťažovateľa. Prokurátor podal na sťažovateľa obžalobu 9. októbra 2001, pričom zároveň navrhol, aby sa v zmysle § 305 Trestného poriadku konalo proti sťažovateľovi ako proti ušlému. V období od podania obžaloby až do 26. februára 2004 okresný súd vykonával právne kroky smerujúce k vydaniu sťažovateľa z Francúzska za účelom zabezpečenia jeho osobnej účasti na hlavnom pojednávaní. V rámci týchto krokov okresný súd zistil, že francúzske orgány sťažovateľa zaistili a 9. októbra 2001 ho vzali do vydávacej väzby. Ďalej zistil, že rozhodnutím francúzskeho súdu zo 17. mája 2002 bola vyslovená prípustnosť vydania

sťažovateľa, avšak sťažovateľ podal proti rozhodnutiu odvolanie. Napokon okresný súd 15. decembra 2003 zistil, že sťažovateľ bol z vydávacej väzby prepustený a podľa správ sa nachádza na neznámom mieste. Následne na to okresný súd uznesením č. k. 1 T 89/01-195 z 26. februára 2004 rozhodol, že sa proti sťažovateľovi bude konať ako proti ušlému. Zistenie z 15. decembra 2003 bolo potom neskôr dodatočne potvrdené 24. januára 2006, keď ministerstvo upresnilo, že sťažovateľ bol 14. decembra 2003 prepustený z vydávacej väzby, pričom nerešpektoval nariadený súdny dohľad, v dôsledku čoho francúzske orgány nevedia, kde sa zdržuje. K tomu treba na upresnenie uviesť, že k prepusteniu sťažovateľa z vydávacej väzby so súčasným nariadením súdneho dohľadu nedošlo v skutočnosti 14. decembra 2003, ale ešte 14. decembra 2001, ako to vyplýva z rozhodnutia francúzskeho súdu zo 17. mája 2002. Toto rozhodnutie sa v spise okresného súdu nenachádza avšak ústavnému súdu ho poskytol právny zástupca sťažovateľa. Prvé hlavné pojednávanie bolo vo veci nariadené na 21. apríl 2004.

Z ustanovenia § 302 a nasl. Trestného poriadku vyplýva, že konanie proti ušlému možno vykonať proti tomu, kto sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva. Obvinený musí mať v konaní proti ušlému vždy obhajcu, ktorý má rovnaké práva ako obvinený. Konanie proti ušlému sa vykonáva na návrh prokurátora, ktorý môže podať už v obžalobe, alebo i bez takého návrhu na základe opatrenia predsedu senátu. Všetky písomnosti určené pre obvineného sa doručujú iba obhajcovi. Predvolanie na hlavné pojednávanie a na verejné zasadnutie sa tiež vhodným spôsobom uverejní. Hlavné pojednávanie, prípadne verejné zasadnutie sa potom vykoná i v neprítomnosti obvineného, a to bez ohľadu na to, či sa obvinený o ňom dozvedel. Osoba právoplatne odsúdená v konaní proti ušlému nemá možnosť dosiahnuť nové prerokovanie a rozhodnutie veci v jej prítomnosti (tento stav od 1. januára 2006 už neplatí).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „Európsky súd“) vyplýva, že právo obvineného byť prítomný na pojednávaní neznamena len jeho fyzickú prítomnosť, ale aj reálnu možnosť pojednávania sledovať a aktívne sa ho zúčastniť. Právo obvineného byť prítomný na pojednávaní nie je absolútne. V judikatúre sa riešili tri skupiny prípadov, keď sa pojednávanie konalo v neprítomnosti obvineného. Predovšetkým išlo o prípady, keď sa pred vyššími súdnymi inštanciami konalo v neprítomnosti

obvineného. Ďalej v menej závažných prípadoch sa koná v neprítomnosti obvineného, ktorý sa na pojednávanie bez ospravedlnenia neustanovil, hoci bol riadne predvolaný. Pretože obvinený sa môže vzdať práva byť prítomný na pojednávaní, takáto prax sama osebe sa neprieči čl. 6 dohovoru pod podmienkou, že vzdanie sa práva je jednoznačné a podľa okolností zabezpečené aj určitými zárukami. Pod touto podmienkou vzdanie sa práva môže mať aj konkludentnú formu, t. j. neustanovenie sa po riadnom predvolaní, ktoré bolo obvinenému osobne doručené. Treťou skupinou prípadov je konanie *in contumaciam* (v terminológii Trestného poriadku konanie proti ušlému). Článok 6 dohovoru zásadne nevyklučuje konanie *in contumaciam*. „Nemožnosť kontumačného konania alebo konania v neprítomnosti by mohla paralyzovať trestné stíhanie, napr. tým, že by sa znehodnotili dôkazy, trestné stíhanie by sa mohlo premlčať, alebo by to mohlo viesť k odopretiu spravodlivosti“ (Colozza c. Taliansko z 12. februára 1985, § 27). „Konanie v neprítomnosti zásadne nie je nezlučiteľné s čl. 6 dohovoru, ak obvinený môže neskôr požiadať, aby súd rozhodol znova a po jeho vypočutí o oprávnenosti trestného obvinenia tak z hľadiska skutkového, ako aj právneho“ (Poitrimol c. Francúzsko z 23. novembra 1993).

Zásadného významu z hľadiska problematiky podanej sťažnosti je rozhodnutie Veľkej komory Európskeho súdu vo veci *Sejdovic c. Taliansko* z 1. marca 2006. Podľa tohto rozhodnutia hoci konanie v neprítomnosti nie je samo osebe inkompatibilné s ustanoveniami čl. 6 dohovoru, k odmietnutiu spravodlivosti nepochybne dochádza, ak osoba odsúdená v neprítomnosti nemôže dosiahnuť od súdu, ktorý o nej rozhodol, nové rozhodnutie vo veci po stránke procesnej aj hmotnoprávnej, ibaže by bolo preukázané, že sa svojho práva zúčastniť sa konania a obhajovať samú seba vzdala, alebo sa úmyselne vyhýbala účasti na konaní. Článok 6 dohovoru nikomu nebráni, aby sa na základe vlastnej slobodnej vôle vzdal svojho subjektívneho práva na spravodlivý proces. Avšak v prípadoch, v ktorých osoba obvinená z trestného činu nebola osobne oboznámená s trestným stíhaním, nemôže byť považovaná za osobu, ktorá sa vzdala práva zúčastniť sa na pojednávaní a obhajovať sa iba na základe skutočnosti, že má status ušlého na základe domnienky založenej na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Navyše, nemôže byť na obvinenom, aby preukázal, že sa nesnažil vyhýbať spravodlivosti alebo že jeho neprítomnosť bola spôsobená *vis maior*, ale zároveň treba vyhodnotiť, či obvinený uviedol dostatočný dôvod

na ospravedlnenie svojej neprítomnosti alebo či existovalo niečo, čo by zaručilo, že jeho neprítomnosť bola spôsobená objektívnymi okolnosťami. Napokon je veľmi dôležité posúdenie otázky, či takejto osobe bolo riadne doručené obvinenie a či bola v konaní riadne zastúpená obhajcom. V súvislosti s riadnym doručením obvinenia nie je vylúčená možnosť, že určité preukázané skutočnosti môžu nasvedčovať tomu, že obvinený nepochybne vie o trestnom stíhaní a dôvodoch obvinenia proti nemu a napriek tomu nemá v úmysle zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní, resp. sa snaží vyhnúť trestnému stíhaniu. Príkladom je situácia, ak predložené dôkazy jednoznačne svedčia o tom, že obvinený si je vedomý, že je proti nemu vedené trestné stíhanie a pozná obsah obvinenia.

Na základe citovanej judikatúry Európskeho súdu možno zhrnúť, že v prípade právoplatného odsúdenia v rámci konania proti ušlému, ak Trestný poriadok nepripúšťa vykonanie nového súdneho konania na požiadanie obvineného, je takéto právoplatné odsúdenie in contumaciam možné považovať za súladné s čl. 6 dohovoru za predpokladu, že obvinený si je vedomý, že je proti nemu vedené trestné stíhanie, pozná obsah obvinenia a z vlastnej vôle sa zriekol práva zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní, resp. sa vyhýba spravodlivosti, pričom je v konaní proti ušlému riadne zastúpený obhajcom.

V ďalšom je potrebné uvedenú judikatúru aplikovať na sťažovateľov prípad.

Keďže sťažovateľ odišiel zo Slovenskej republiky v máji 1999 a keďže trestné stíhanie proti nemu bolo začaté spolu so vznesením obvinenia až v novembri 1999, nemôžu byť pochybnosti o tom, že sťažovateľovi uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia z 9. novembra 1999 riadne doručené nebolo. Prípravné konanie prebiehalo ako konanie proti ušlému. Hoci prokurátor v obžalobe z 8. októbra 2001 navrhol okresnému súdu konať proti sťažovateľovi ako proti ušlému, okresný súd takto po dlhší čas nepostupoval. Po tom, čo bol sťažovateľ v októbri 2001 francúzskymi orgánmi vzatý do vydávacej väzby, v rámci prebiehajúceho extradičného konania na verejnom pojednávaní francúzskeho súdu boli sťažovateľovi doručené doklady, ktoré Slovenská republika poskytla francúzskym orgánom v rámci žiadosti o vydanie sťažovateľa. Ako to sťažovateľ sám tvrdí (jednak v ústavnej sťažnosti, ale tiež v odvolaní proti rozsudku okresného súdu), pred francúzskym súdom sa vyjadroval nielen k otázke extradície, ale aj v merite veci, teda pokiaľ ide o predmet trestného stíhania proti nemu. Vzhľadom na tieto skutočnosti možno dôjsť k záveru, že

sťažovateľ bol v tejto fáze nepochybne informovaný o skutkových a právnych dôvodoch trestného stíhania vedeného proti nemu.

Ako to vyplýva z rozhodnutia francúzskeho súdu zo 17. mája 2002, sťažovateľ bol prepustený z vydávacej väzby so súčasným nariadením súdneho dohľadu ešte 14. decembra 2001. Podľa zistení francúzskych orgánov najneskôr k 15. decembru 2003 sťažovateľ prestal dodržiavať pravidlá súdneho dohľadu, nachádzal sa na neznámom mieste a snahy francúzskych orgánov lokalizovať miesto jeho pobytu zostali bezvýsledné. Z týchto skutočností možno jednoznačne vyvodiť, že po prepustení z vydávacej väzby sa sťažovateľ začal trestnému stíhaniu vyhýbať.

Tak ako z podanej sťažnosti aj z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 1 T 89/01 vyplýva, že obhajoba sťažovateľa v konaní pred okresným súdom, ale aj pred krajským súdom bola riadne zabezpečená zvolenými obhajcami. Sťažovateľ nijako nenamieta túto skutočnosť.

Možno urobiť záver, že v prípade sťažovateľa boli splnené všetky požadované podmienky umožňujúce konať proti nemu ako proti ušlému v súlade s čl. 6 dohovoru. Námietka sťažovateľa, podľa ktorej samotné orgány činné v trestnom konaní dospeli k názoru, že je jeho osobná účasť na hlavnom pojednávaní nevyhnutná, je irelevantná. Okresný súd vyvinul maximálne úsilie na zabezpečenie osobnej účasti sťažovateľa na hlavnom pojednávaní a len po tom, čo bolo zrejmé, že o trestnom stíhaní a o jeho predmete je informovaný a trestnému stíhaniu sa vyhýba, rozhodol o tom, že bude konať proti sťažovateľovi ako proti ušlému. Práve preto sťažnosti v tejto časti nebolo možné vyhovieť.

K posudzovaniu trestnosti činu a ukladania trestu

Sťažovateľ namieta, že nemal byť uznaný vinným podľa toho znenia ustanovenia § 248 Trestného zákona, ktoré platilo v čase spáchania skutku, ale podľa toho znenia, ktoré platilo v čase odsúdenia, lebo neskoršie znenie bolo pre neho priaznivejšie. Ďalej je toho názoru, že tak v dôsledku uvedeného pochybenia, ako aj vzhľadom na ním nezavinené neprímerane dlhé trvanie súdneho konania mal mu byť uložený trest podstatne miernejší.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 To 98/05 z 13. septembra 2005 vyplýva, že znenie skutkovej podstaty § 248 ods. 4 Trestného zákona účinné v čase spáchania skutku a znenie skutkovej podstaty § 248 ods. 5 Trestného zákona účinné v čase rozhodnutia okresného súdu boli totožné. Rovnako totožná bola aj trestná sadzba v rozpätí od 5 do 12 rokov. Rozdiel v právnom stave ku dňu spáchania skutku a ku dňu vynesenia rozsudku bol vo zvýšení dolnej hranice škody veľkého rozsahu. Bol to následok zvýšenia minimálnej mzdy, ktorá je východným bodom pre presné definovanie pojmu „škoda veľkého rozsahu“. V podstate to znamená, že trestný čin sťažovateľa sa stal zvýšením dolnej hranice škody veľkého rozsahu v istom zmysle menej závažným. Nedošlo však k takému podstatnému zvýšeniu tejto dolnej hranice, ktorá by znamenala, že škoda 12 540 000 Sk prestala byť škodou veľkého rozsahu. Zvýšenie dolnej hranice neznamenal teda zmenu právnej kvalifikácie skutku na menej závažný trestný čin s miernejšou trestnou sadzbou.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd sa s touto námietkou sťažovateľa vysporiadal dôsledne. Preto nemožno považovať jeho záver o právnej kvalifikácii skutku ani za arbitrárny, ale ani za zjavne neodôvodnený.

K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj v súvislosti s namietanou výškou trestu odňatia slobody. Uložený trest je nepochybne v rámci trestnej sadzby použitej skutkovej podstaty. Hoci je pravdou, že konanie vedené okresným súdom trvalo od októbra 2001 do apríla 2005, veľkú časť tejto doby však zabrali okresnému súdu kroky smerujúce k zabezpečeniu osobnej účasti sťažovateľa na hlavnom pojednávaní. Nejde teda o prietahy zo strany okresného súdu, ktoré by sa mali prejavíť v zmiernení uloženej sankcie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti nebolo možné vyhovieť sťažnosti ani v tejto časti.

Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 15/07-13 z 15. marca 2007 bolo vydané dočasné opatrenie, ktorým sa odložila vykonateľnosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 To 98/05 z 13. septembra 2005 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 89/01 z 19. apríla 2005 do dňa právoplatnosti rozhodnutia v danej veci.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení. Vzhľadom na citované ustanovenie dočasné opatrenie zanikne právoplatnosťou tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2007